

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/54/2017
Identifikačné číslo spisu: 7205202147
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7205202147.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ing. Milan Martinásek - MARMI, s miestom podnikania Cottbuská 1, Košice, IČO: 32 467 796, s pozastavením prevádzkovania živnostenského oprávnenia do 25. marca 2018, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Zathurecky InPaRtners, s. r. o., so sídlom Kláry Jarunkovej 4, Banská Bystrica, proti žalovanému: Vladimír Kebísek - KENY, s miestom podnikania Starozagorská 27, Košice, IČO: 10 810 943, právne zastúpenému JUDr. Jozefom Goblom, advokátom, so sídlom Jantárová 30, Košice, o zdržanie sa nekalosúťažného konania a úhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33.193,92 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 27Cb/96/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. decembra 2016, č. k. 4Cob/56/2016-736, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmieta.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 23. februára 2016, č. k. 27Cb/96/2005-681, Okresný súd Košice I (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) žalobu voči žalovanému zamietol. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že po úprave petitu žalobcom a pripustení jeho zmeny súdom žalobca žiadal, aby súd zakázal žalovanému nekalosúťažné konanie spočívajúce vo výrobe, kompletáži a montáži jednostranných a dvojstranných poštových schránok, ktoré sú zameniteľné s jednostrannými a dvojstrannými poštovými schránkami, ktoré vyrába a predáva žalobca. Žalobca žiadal tiež uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 33.193,92 eur s 9% úrokom z omeškania od 11. decembra 2013 do zaplatenia a trovy konania. Výkonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že strany sporu sa v rámci svojho predmetu činnosti venujú aj výrobe a montáži poštových schránok, sú teda podnikatelia, ktorí sa zúčastňujú na hospodárskej súťaži na rovnakom trhu a sú v súťažnom vzťahu. Súd prvej inštancie sa zameril na porovnanie vonkajších znakov a celkový charakter vonkajších úprav poštových schránok vyrábaných žalobcom a žalovaným a dospel k záveru, že varianty vyrábané

žalobcom a žalovaným nie sú vo vonkajších znakoch úplne zhodné. Uviedol, že variant č. 2 výrobku žalovaného vykazuje rozdielnosť v tom, že v dolnej polovici prednej strany má umiestnený elektrický vrátnik a bezpečnostný kódovací zámok a pri každej menovke sa nachádza zvončekové tlačidlo a tieto prvky vizuálne rozdeľujú vonkajšiu stranu schránky na dve časti a spolu so zvončekovými tlačidlami zabezpečujú odlišnosť. Poukázal tiež na rozdielnosti medzi vonkajšími úpravami poštových schránok žalobcu a žalovaného, ktoré spočívajú v umiestnení kruhových otvorov na zadnej strane schránok, ktoré sú v prípade výrobkov žalobcu umiestnené pod štítkom na menovku na čelnom paneli po dva malé kruhové otvory z každej strany štítku a zámok je umiestnený pri okraji dvierok, zatiaľ čo v prípade žalovaného dvierka schránok obsahujú približne v strede rovnaký štítok na menovku ako na čelnom paneli a päť malých kruhových otvorov pod štítkom a zámok umiestnený pri okraji dvierok. S poukazom na tieto odlišnosti súd prvej inštancie uzavrel, že zo strany žalovaného nejde o napodobeninu výrobkov žalobcu. Uviedol tiež, že poštové schránky sa ani nemôžu veľmi vzhľadovo líšiť, lebo rozmermi sú určené typom príslušných obytných domov, kde sa umiestňujú, majú mať otvor na vhadzovanie a vyberanie poštových zásielok a menovku. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný skoro doslova napodobnil jeho reklamný leták, súd prvej inštancie uzavrel, že nejde o naplnenie skutkovej podstaty klamlivej reklamy, pretože žalobca v konaní nepreukázal, že informácie v letáku sú v rozpore so skutočnosťou. Pretože vo veci nebolo preukázané naplnenie generálnej klauzuly nekalej súťaže, súd prvej inštancie žalobu zamietol vrátane nároku na nemajetkovú ujmu požadovanú žalobcom z dôvodu, že od júla 2000 mal žalovaný prihlásený priemyselný vzor č. 26265 „Súbor poštových schránok“ s dvoma variantmi, ktorý bol vymazaný v roku 2011 a do času výmazu nemožno považovať konanie žalovaného za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keďže konal na základe povolenia štátneho orgánu.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 29. decembra 2016, sp. zn. 4Cob/56/2016, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Stotožnil sa so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie ako i s jeho právnym posúdením veci; odvolacie dôvody uplatnené žalobcom nepovažoval za dôvodné. V odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný začal vyrábať poštové schránky podobné poštovým schránkam, ktoré už skôr vyrábala žalobca podľa priemyselných vzorov - dizajnov, ktorých využitie žalobcovi umožnili licenčné zmluvy. Prínos žalobcu spočívajúci v obohatení ponuky na relevantnom trhu o tieto schránky bol nepochybne podstatný, a preto mu patrilo aj právo výlučného využívania nového riešenia v predstihu pred ostatnými súťažiteľmi a tiež právo brániť sa proti všetkým ostatným na trhu pred prevzatím a využívaním tohto riešenia bez jeho súhlasu. Z konštantnej judikatúry súdov nekalosúťažného konania vyplýva, že toto právo (aj keď žalobcovi nepatrilo právo chránené formálnym priemyslovým vzorom - dizajnom) nepatrí žalobcovi navždy, ale po primeranú dobu zodpovedajúcu zhodnoteniu postavenia žalobcu ako súťažiteľa na trhu tak, aby sa mu vyrovnali náklady, ktoré vynaložil na presadenie tohto výrobku na trhu a aby prínos nového riešenia bol ocenený v jeho určitém postavení na trhu. Formálna ochrana priemyselných vzorov - dizajnu zanikla majiteľovi týchto priemyselných vzorov (č. 24180 a č. 24067) dňa 1. apríla 2007. Žalobca tvrdil, že poštové schránky podľa týchto priemyselných vzorov vyrábala od roku 1994 (výroba drobných kovových obalov). Z grafu predloženého žalobcom, v ktorom porovnával odbyt všetkých vyrobených a dodaných poštových schránok za roky 1997 až 2007 vo vzťahu k realizovaným zákazkám pre SBD II, vyplýva, že počet žalobcom vyrobených a predaných schránok sa postupne od roku 1997 zvyšoval a nepochybne v rokoch 2005 až 2007 mal už stále miesto na trhu skoro s 5-násobne (v roku 2007) väčším počtom vyrobených a dodaných zákaziek oproti roku 1997. Keďže zmyslom ani účelom ochrany proti konaniu v nekalej súťaži nie je zachovať určitý stav, ktorý by v dôsledku vyhovenia zdržovaciemu nároku žalobcu zakotvil jeho časovo neobmedzené monopolné postavenie na trhu a tým znemožnil voľnú trhovú súťaž, a tiež s prihliadnutím na obdobie, v ktorom žalobca svoju výlučnú pozíciu na trhu ustálil, odvolací súd zastával názor, že doba zodpovedajúca pre výlučnú ochranu práv žalobcu proti zásahu do jeho technického riešenia jednostranných a obojstranných poštových schránok sa skončila uplynutím roku 2007. Žalovaný tak mohol konať v rozpore s dobrými mravmi hospodárskej súťaže do konca roka 2007 a ak vyrábala poštové schránky aj po uplynutí roka 2007, podmienka konania v rozpore s dobrými mravmi súťaže nebola splnená. To znamená, že žalobcom uplatnený zdržovací nárok (zákaz nekalosúťažného konania spočívajúceho vo výrobe, kompletácii a montáži jednostranných a dvojstranných poštových schránok, ktoré sú zameniteľné s jednostrannými a dvojstrannými poštovými schránkami vyrábanými žalobcom) je

nedôvodný, a preto súd prvej inštancie žalobu v tomto výroku dôvodne zamietol, lebo neboli splnené všetky zákonné podmienky pre záver o nekalosúťažnom konaní žalovaného. Odvoláciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nedôvodne posudzoval rozdiely medzi poštovými schránkami žalobcu a žalovaného, nepovažoval odvolací súd za opodstatnenú. Pokiaľ žalobca odkazoval na rozhodnutie Úradu priemyslového vlastníctva SR a nadväzujúce súdne rozhodnutia, tieto sa týkali zápisu, resp. výmazu dizajnu žalovaného a posudzovala sa zhodnosť už zapísaných dizajnov žalobcu č. 24180 a č. 24067 s dizajnom žalovaného zapísaným pod č. 26265 podľa zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch, pričom súd z tohto rozhodnutia vychádzal (§ 135 ods. 2 O. s. p.). Žalobca v tomto konaní však uplatňoval nároky z nekalosúťažného konania žalovaného podľa § 47 ods. 1 písm. c/ Obchodného zákonníka, teda z dôvodu vyvolania nebezpečenstva zámery napodobením cudzích výrobkov, ich obalov alebo výkonov, a preto bol oprávnený takéto posúdenie vykonať. Odvolací súd zastával názor, že zdržovaciemu petitu žalobcu nebolo možné vyhovieť aj vzhľadom na v petite žaloby uvádzané charakteristické znaky jednostranných a dvojstranných poštových schránok vyrábaných žalobcom, ktoré mali byť podkladom pre posúdenie ich zameniteľnosti s poštovými schránkami vyrábanými žalovaným. Pokiaľ totiž žalobca uvádzal ako charakteristický znak jednostranných poštových schránok vyrábaných žalobcom to, že doručovanie a výber zásielok je z jednej strany, majú namontované dvierka s uzamykacím mechanizmom, menovku, prípadne otvor na umiestnenie menovky, ide o prvky, ktoré sú už z povahy jednostranných poštových schránok funkčne a technicky predurčené, keďže takéto poštové schránky sú zvyčajne umiestnené na stene, preto možno zásielky vkladať a tiež vyberať len z jednej strany, poštová schránka musí mať dvierka, inak by poštu nebolo možné vybrať, je potrebné ju uzamknúť, aby sa zásielky nedostali do nepovolaných rúk, a na poštovej schránke by mala byť umiestnená menovka, alebo mal by byť priestor pre umiestnenie menovky, najmä ak poštová schránka je určená pre bytový dom. Rovnako žalobcom uvádzané charakteristické znaky dvojstranných poštových schránok, t. j. na každej poštovej schránke namontované dvierka s uzamykacím mechanizmom - z vnútornej strany, otvor na vhadzovanie zásielok prekrytý záklopkou - z vonkajšej strany, menovka, prípadne otvor a umiestnenie menovky, vyplývajú z funkcie a technického určenia poštovej schránky, a preto ak žalovaným vyrábané poštové schránky obsahujú tieto znaky, nemožno hovoriť o napodobovaní výrobkov žalobcu. Žalobca ako ďalší charakteristický znak uviedol u jednostranných i dvojstranných poštových schránok to, že majú spoločný obal (telo schránok), ktorý je popredeľovaný tak, že vytvára jednotlivé schránky a vonkajšiu časť dvojstranných poštových schránok tvorí spoločný panel z jedného kusu materiálu, na ktorom sú pre jednotlivé schránky vytvorené doručovacie otvory na vhadzovanie zásielok so záklopkou. Spoločné telo schránok popredeľované tak, že vytvára schránky a spoločný predný panel dvojstranných poštových schránok sú zrejme najcharakteristickejšími znakmi poštových schránok vyrábaných žalobcom, ku ktorým dospel vlastnou tvorivou činnosťou. Ide o riešenie, ktorému vzhľadom časové obmedzenie práva na „monopolné postavenie“ však už nemožno priznať právnu ochranu. Pokiaľ žalobca uplatňoval žalobou nároky aj z dôvodu klamlivej reklamy žalovaného, súd prvej inštancie správne uviedol, že žalobca nepreukázal naplnenie skutkovej podstaty tejto formy nekalosúťažného konania. Cieľom reklamy podnikateľa je poskytovať údaje o jeho výrobkoch, službách alebo výkonoch za účelom získania čo najširšieho okruhu odberateľov. Klamlivou reklamou je taká reklama tovaru, služieb, nehnuteľností, obchodného mena, ochrannej známky, označenia pôvodu výrobkov a iných práv a záväzkov, ktorá uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu osoby, ktorým je určená alebo ku ktorým sa dostane, a ktorá v dôsledku klamlivosti môže ovplyvniť ekonomické správanie týchto osôb alebo ktorá poškodzuje alebo môže poškodiť iného súťažiť alebo spotrebiteľa (§ 45 ods. 1 Obchodného zákonníka). Žalobca v konaní ani v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o konaní žalovaného podľa tohto zákonného ustanovenia. Len existencia reklamného letáka s textom takmer totožným s textom reklamného letáka žalobcu nie je klamlivou reklamou, keďže ani žalobca netvrdil, že text letáku ho aj inak poškodzuje, napríklad, že ide o porovnávaciu reklamu s negatívnym hodnotením výrobkov žalobcu a neuviedol, ako by totožnosťou textov mohlo dôjsť k vyvolaniu nebezpečenstva zámery, keď na letáku žalobcu sú okrem údajov o jeho výrobkoch uvedené údaje o žalobcovi ako podnikateľovi a leták žalovaného obsahuje len údaje (okrem údajov o výrobkoch) týkajúce sa žalovaného ako podnikateľa. Súd prvej inštancie správne rozhodol, keď nevyhovел nároku žalobcu na zaplatenie požadovaného zadost'učinenia. Žalobca v odvolaní tvrdil, že zadost'učinenie v peniazoch mu patrí minimálne za obdobie do 1. apríla 2007, kedy mal poštové schránky chránené priemyselným vzorom - dizajnom. Ani v tomto období však žalobcovi práva z tejto formálnej ochrany nepatria, keďže nebol

majiteľom priemyselných vzorov a právo využívať priemyselné vzory mu patrilo len na základe licenčných zmlúv. Nepochybne aj za toto obdobie však môže požadovať okrem iného aj zadost'učinenie v peniazoch v prípade nekalosúťažného konania žalovaného. Z konštantnej judikatúry súdov vyplýva, že primerané zadost'učinenie ako právny prostriedok ochrany proti nekalej súťaži je nárokom satisfakčným, ktorý slúži na reparáciu nemajetkovej ujmy. Materiálne a subjektívne hľadiská majú pri poskytovaní zadost'učinenie len podružný, prípadne zanedbateľný význam. Odvolací súd zdôraznil, že zadost'učinenie v peniazoch nepatrí žalobcovi len v dôsledku nekalosúťažného konania žalovaného, ale musí byť zistené, že žalobca utrpel v súvislosti s konaním nekalej súťaže nemajetkovú ujmu v takom rozsahu alebo takého druhu, že nepostačuje jej vyrovnanie primeraným zadost'učinením v nepeňažnej forme. V konaní i v odvolaní žalobca len všeobecne poukazoval na poškodenie jeho prestíže a dobrej povesti, neuviedol však konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit', že takáto nemajetková ujma mu vznikla. Pokiaľ tvrdil, že v dôsledku nekalosúťažného konania žalovaného stratil klientov a zákazky, táto strata sa podľa vyjadrení samotného žalobcu prejavila len vo vzťahu k bytovému družstvu SBD II. Z grafu predloženého žalobcom však súčasne vyplýva, že žalobca v rozhodnom období získal podstatne viac iných zákaziek a teda aj iných klientov, preto čiastočnú stratu klientely, ktorá sa neprejavila v majetkovej ujme žalobcu, keďže mal aj mnohé iné zákazky a tým aj príjmy, nemožno označiť za takú nemajetkovú ujmu, pre ktorú by mu bolo potrebné priznať zadost'učinenie v peniazoch.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že dovolanie je prípustné podľa ustanovení § 420 písm. f/a § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej tiež „C. s. p.“). Poukázal na nedostatky v odôvodnení rozhodnutí odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, spočívajúce v opomenutí skutkovo a právne významných skutočností, vedúcich k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej, a ktoré predstavujú porušenie právo dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, resp. čl. 46 Ústavy SR v spojení s § 220 ods. 2 C. s. p., čím naplňajú dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Ďalej poukázal na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré odvolací súd posúdil v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, alebo ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli riešené. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť; rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za vecne správne.

Podaním z 1. júna 2017, označeným ako „Spät'vzatie časti odôvodnenia dovolania žalobcu“, žalobca, s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. apríla 2017, sp. zn. I VCdo/2/2017, oznámil súdu, že dovolanie v časti uplatneného dovolacieho dôvodu podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. berie späť a netrvá na tejto časti dovolania, trvá však na všetkých dôvodoch uvedených v dovolaní v rozsahu § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas (§ 427 C. s. p.) dovolateľ, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.) zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie tohto záveru dovolací súd v súlade s § 451 ods. 3 C. s. p. uvádza:

Skôr, než dovolací súd pristúpil k posúdeniu prípustnosti dovolania žalobcu, považoval za nevyhnuté vysporiadať sa s podaním žalobcu, ktorým oznámil súdu, že na svojom dovolaní, v časti odôvodnenia prípustnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a dôvodov dovolania podľa § 431 C. s. p., už netrvá a dovolanie v tejto časti berie späť.

Pokiaľ dovolateľ uvádza, že netrvá na podanom dovolaní v časti odôvodnenia prípustnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolací súd tento úkon posúdil ako zmenu uplatnených dovolacích dôvodov. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ust. § 434 C. s. p., v zmysle ktorého možno dovolacie dôvody meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. Dovolací súd je zároveň viazaný dovolacími

dôvodmi tak, ako boli obsahovo vymedzené v dovolaní (§ 440 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ zmení dovolacie dôvody po skončení lehoty na podanie dovolania, dovolací súd nie je oprávnený k takto uplatneným dôvodom prihliadnuť, pretože posudzuje dovolanie z obsahového hľadiska podľa stavu, v ktorom sa nachádzalo v okamihu, keď lehota na podanie dovolania, ohraničujúca zároveň aj možnosť zmeny alebo rozšírenia dovolacích dôvodov, uplynula. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v tomto smere aplikácia ustanovenia § 446 C. s. p. neprichádza do úvahy. Uvedené ustanovenie upravuje možnosť dovolateľa vziať dovolanie späť (v celom rozsahu, alebo čiastočne) len z hľadiska rozsahu, v akom sa rozhodnutie odvolacieho súdu napáda dovolaním a nevzťahuje sa na úpravu dovolacích dôvodov, (pozri tiež uznesenie najvyššieho súdu z 22. novembra 2017, sp. zn. I Obdo/19/2017).

Podľa doručeny založenej v súdnom spise na č. 1. 743, bol dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu právneho zástupcovi žalobcu doručený 3. marca 2017. Lehota na podanie dovolania, a teda aj lehota na zmenu alebo doplnenie dovolania, žalobcovi uplynula 3. mája 2017. Podanie obsahujúce zmenu dovolacích dôvodov dovolateľ odovzdal na pošte až 1. júna 2017; urobil tak po zákonom stanovenej lehote na uskutočnenie takéhoto procesného úkonu. Z uvedeného dôvodu dovolací súd na toto podanie žalobcu nemohol prihliadať.

Vzhľadom na uvedené, pristúpil dovolací súd k posúdeniu prípustnosti dovolania žalobcu, v akom sa (z obsahového hľadiska) nachádzalo v čase, kedy žalobcovi uplynula lehota na podanie dovolania, t. j. 3. mája 2017.

V zmysle § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje okrem ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. aj z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., teda vyvodzuje ho súbežne z dvoch dôvodov.

Otázku, či prípustnosť dovolania možno vyvodzovať popri sebe z § 420 C. s. p. a z § 421 C. s. p. riešil veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení z 19. apríla 2017, sp. zn. I VCdo/2/2017. Právny názor vyjadrený v tomto rozhodnutí je v zmysle ustanovenia § 48 ods. 3 C. s. p. pre senáty najvyššieho súdu záväzný. Veľký senát vo vyššie uvedenom uznesení dospel k záveru, že „so zreteľom na povahu a procesné dôsledky každej z vád zmätočnosti vedie súbežné uplatnenie oboch dôvodov prípustnosti dovolania (§ 420 C. s. p. a § 421 C. s. p.) k tomu, že dovolací súd sa obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C. s. p. Pokiaľ by postupoval inak (a skúmal opodstatnenosť uplatnenia dovolacieho dôvodu ešte aj podľa § 421 C. s. p.), prehliadal by zreteľné vnútorné protirečenie argumentácie samotného dovolateľa, ktoré spočíva v tom, že dovolateľ poukazujúci na nesprávne právne posúdenie súbežne tvrdí existenciu takého mimoriadne závažného a neprehiadnuteľného dôvodu (existenciu vady zmätočnosti), pre ktorý napadnuté rozhodnutie nemalo byť vôbec vydané. I keby bola v niektorom odvolacom konaní riešená právna otázka mimoriadne zaujímavá, aktuálna a pre prax všeobecných súdov osobitne významná, ktorá bola prípadne odvolacím súdom spracovaná na najvyššej odbornej úrovni, nemôže byť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré vôbec nemalo byť vydané (lebo došlo k vade zmätočnosti uvedenej v § 420 C. s. p.), podkladom pre najvyšším súdom uskutočnené posúdenie z hľadiska toho, či došlo k odklonu riešenia tejto otázky od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), alebo či ide o otázku dosiaľ nevyriešenú dovolacím súdom (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), alebo či je táto otázka dovolacím súdom riešená rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.)“. Veľký senát uzavrel, že: „Kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 C. s. p. je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C. s. p.“.

Senát 50 najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom; rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalobcu len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. (nezaoberal sa teda prípustnosťou dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.).

Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v súdnom konaní, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale ja ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany.

Z argumentácie žalobcu obsiahnutej v dovolaní vo vzťahu k prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. vyplýva, že dovolateľ namieta porušenie ním označených práv tým, že odvolací súd (a tiež súd prvej inštancie) sa v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nezaoberal s jeho podstatnou argumentáciou.

Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR(I.ÚS 364/2015, II.ÚS 184/2015, III.ÚS 288/2015 a I.ÚS 547/2016).

Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Podľa právneho názoru vec

prejednávajúceho senátu sa zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktorá nadobudla účinnosť od 1. júla 2016, nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne aj po uvedenom dni.

V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol, čo bolo predmetom odvolacieho prieskumu, zaoberal sa opodstatnenosťou žalobcom uplatnených nárokov z ochrany proti nekalej súťaži, vyjadril sa tiež k otázke splnenia zákonných podmienok pre záver o nekalosúťažnom konaní žalovaného a k preukázaniu naplnenia skutkovej podstaty klamlivej reklamy ako nekalosúťažného konania. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku náležitosti v zmysle § 220 C. s. p. a žalobca neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Za vadu uvedenú v tomto ustanovení nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesné neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.